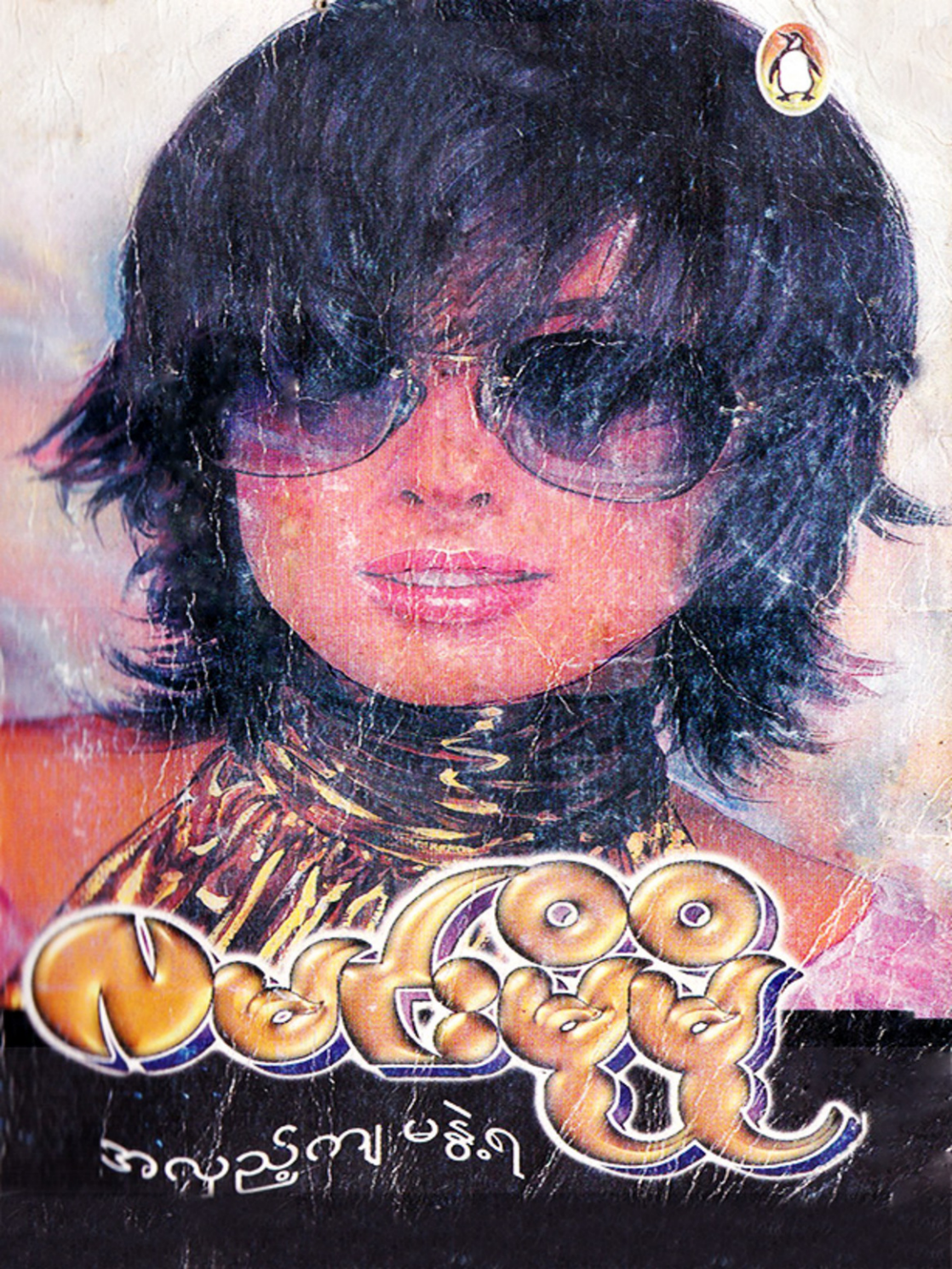

အလှည့်ကျ မဂ္ဂဇင်း

အခန်း (၁)

“မမမွန် ... မမမွန်ရေ”

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သိလိုက်သည် ဖြစ်၍ မေရည်မွန်က ထမင်းစားပွဲမှာ ညနေစာ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ ဒေါ်အုံးနှင့် အတူတူ ကူညီနေရာချနေရာမှ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ မှန်တံခါးချပ်ကြီးကို အထဲကလော့ဂ်ဖြုတ်၍ ဝင်ဖို့ ဖွင့် ပေးလိုက်ကာ ...

“လာ ... ခရာ၊ ဘာလဲ ... အိမ်မှာ ထမင်းစားလို့ မကောင်းဘူးလား။”

“အင်းပေါ့၊ မိမ့် မိပါဦးမလားလို့ ”

အကွရာက အိမ်ထဲဝင်လာကာ ယောက်မဖြစ်သူ မေရည်မွန် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်ပိုက်ရင်း ကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းကာ ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ဆိုသည်။ ။

“မိတယ် မိတယ်၊ ကွက်တိပဲ၊ ကိုကိုက ခုမှ ရေချိုးတုန်း။”

“ဟုတ်လား ... တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ဘာဟင်းလဲဟင် မမမွန်”

“ရှေ့ အကြိုက်ပဲ၊ ဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်ရှိတယ်”

“ဟေး ...”

အကွရာက ကိုယ်လေးတွန့်၍ တစ်ချက် နှစ်ချက် ခုန်လိုက်သည်။ ။

“မေမေကလည်း လေ၊ အလကားနေ ကြက်ပြုတ်ကြော်၊ ငါကြော်၊

ငါးဖယ်ကြော်၊ ဒါတွေပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ ဝက်ဆိုလည်း ဖေဖေနဲ့ မတည့်လို့
၊ ခရာ ဗိုက်မှာ အဆီထွက် မှာ စိုးလို့ နဲ့ ၊ တစ်လ တစ်ခါတောင် မချက်
ဘူး၊ ငရုတ်သီး ဆိုလည်း ဖေဖေနဲ့ မတည့်ပြန်ဘူး၊ ဟင်း ...”

အက္ခရာက သက်ပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ကြီး ဆွဲကာ ချသည် ။ မေရည်
မွန်သည် ကလေးသဖွယ် ချစ်စရာကောင်းသော ယောက်မကို ကြည့်၍ ရ
ယ်နေရပါသည် ။ ဤယောက်မလေးသည် သဘောဖြူအူစင်း၊ ကလေး
လည်း ဆန်လှကာ မေရည်မွန် အပေါ် အစ်မရင်းသဖွယ် နာနာခံခံလေး
တစ်ဆင့်နိမ့်၍ ဆက်ဆံသည် ။

အဲဒီအပြင် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် နှင့် အလွန် ချစ်စရာ
ကောင်းလှတဲ့ သူ့ရုပ်သူ့ရည် လှလှကလေးကလည်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်က
လေး ပေါ်လွင်နေကာ တစ်စုံစီမံ ငေးစိုက်ကြည့်နေချင်စရာ
ကောင်းလှပါသည် ။

ဘဝပေး ကုသိုလ် ဆုတောင်းကောင်းလှတဲ့ အကြောင်းဟာ အသား
အရေလေးကစပြီး မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံ ကလေးတွေ အားလုံး ပုံစံကျ
ကျ လှပလွန်းကာ အရပ်ခပ်မြန် အဆီရယ်လို့ လုံးဝမရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်
သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်း လေးကလည်း ဘယ်ဘက်ကလှည့်ကြည့်ကြ
ည့် ငေးကြည့်ရအောင် ကြည့်ကောင်းလှပါသည် ။

ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာမရှိ ပူပင်သောက ကင်းကင်း နေရသူလေးမို့
လည်း သူ့မျက်နှာကလေးကို မြင်ရသည် မှာ ဘေးလူပါ စိတ်ချမ်းသာဖို့
ကောင်းလှသည် ။ သူ့ဘက်ကိုက သဘောဖြူ အူစင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ရှင်းရှ
င်းလေး ဖြစ်၍ မေရည်မွန်မှာ လည်း ယောက်မပေမဲ့ ညီမငယ်တစ်ယောက်
လို ချစ်နေရပါတော့သည် ။

“ဒါပေါ့ ခရာရယ်၊ ဖေဖေက အသည်းရောင်ထားဖူးတယ် ဆိုတော့

အစားအသောက် ဂရုစိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ခရာကတော့ ဒီအိမ်ကို နေ့တိုင်းကူး လာပြီးစားလည်း ရတာပဲဟာ”

“ဒီမှာ စားရလို့ ကတော့ ခရာက ဘာနဲ့ စားစား ကောင်းနေတယ်ပဲ မ မွန်ရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က နေ့လယ်ဘက်ကြီး ညနေဟင်း မကျက်သေးတဲ့ အချိန် ရောက်လာလိုက်တော့လည်း ၊ မမွန် လုပ်ထားတဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ န ယ်စားပစ်လိုက်တာ တအားစားလို့ ကောင်းတာပဲ သိလား”

“အမယ်လေး ... ခရာရယ်၊ အဲဒီလိုတွေတော့ သိပ်မစားပါနဲ့ ၊ တော်ကြာ မေမေက မမကို ဆူနေပါဦးမယ်၊ ခရာ အသားအရေလေးက ဖြူနှစ်ဝင်းစက်ပြီး ဘာဖု ဘာအစက်မှ မရှိဘဲ ကြွေလိုချောနေတာ၊ တော်ကြာ ဒီမှာ စားချင်ရာတွေ စားပြီး ဖုတွေထွက်လာပါဦးမယ်”

“တစ်ခါတလေလေးပါ မမွန်ရယ်”

စကားပြောရင်း ထမင်းပွဲလည်း ပြည့်စုံစွာ ပြင်ဆင် ပြီးသွားချိန်မှာ မေရည်မွန်ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဇေဦးလည်း ရေချိုးပြီး အိပ်ခန်းထဲက ထွက် လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ခရာ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထမင်းလာစားတာ ကိုကို”

“ဒီချိန်ထိ အိမ်မှာ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား”

“ဟင်းမှ မကောင်းတာကို၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်ကြီး”

“လာစားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ခြောက်နာရီ ခွဲပြီး နေပြီ၊ အပြင်မှ မှောင်မည်းနေပြီ၊ ဒီလိုပဲ ထွက်လာရလား”

“ကိုကိုကလည်း ... ကြားထဲမှာ ငါးခြံလေးပဲ ခြားတဲ့ ဟာ ကိုများ ”

“ငါးခြံလည်း ပဲ ပေလေးရာလောက်တော့ လျှောက်ရတာပဲ၊ နောက် ဆိုရင် မမှောင်ခင် ထွက်ခဲ့၊ မှောင်မှ ဆိုရင် အဖော်မပါဘဲ ထွက်မလာနဲ့ ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်လာပါလား။”

ဇေဦးသည် ဒီညီမငယ် အချောအလှ တစ်ယောက်ကို အတော်ပဲ စည်းကမ်းတင်းကျပ်၍ အူတိုစွာ ချုပ်ချယ်ပါသည်။ ။ အသက်ချင်း ဆယ်နှစ်ကွာသည် ဖြစ်တဲ့ အပြင် ကြားက ညီမတစ်ယောက်ဟာ ငါးနှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက နာဖျားမကျန်းကာ ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ သူ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် အကွာရာကို စ၊မွေးလိုက်ကတည်းက မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံ အင်မတန် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

“ကဲ ... လာလေ ... စားကြစို့”

ထမင်းစားပွဲမှာ သုံးယောက်လုံး ဝင်ထိုင်ချိန်တွင် ဧည့်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာသည် ဖြစ်၍ အကွာရာကပင် သွက်သွက်ထကာ ...

“ခရာ ကိုင်လိုက်မယ်”

ဖုန်းကို အပြေးသွားကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဟယ်လို ... အမိနဲ့ရှိပါရင်၊ ဪ ... အန်တီလား၊ ဟုတ်ကဲ့ မမမွန် ရှိပါတယ်၊ အဟီး ... ခရာ ထမင်းလာစားတာ အန်တီ၊ အိမ်မှာ ဟင်းမကောင်းလို့ ၊ ဟီး ဟီး ဟီး မေမေတို့ နေကောင်းပါတယ်၊ အန်တီရော ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မမမွန်ကို ခေါ်လိုက်မယ်နော် အန်တီ”

အကွာရာက ဖုန်းကို နံဘေးချခဲ့ကာ ...

“မမမွန်ရေ ... မမမွန်မေဖေ”

မေရည်မွန်က နေရာက ထရင်း ...

“ကိုကိုစားနှင့်နော်”

“မြန်မြန် ပြောကွာ”

မေရည်မွန်က သူမ ပြန်မလာမချင်း ထမင်းမစားသေးပဲ စောင့်နေမည့် ခင်ပွန်းသည် အကြောင်း သိပါသည်။ ညဆိုရင် အတူလက်ဆုံ စားရမှ။ ဇနီးဟာ ညီမကို အလွန်သိတတ်သလို ဇနီးသည် ကိုလည်း အလွန်ချစ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်အတွင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မကြုံခဲ့ဖူးသလို အသေးအဖွဲ ကတောက်ကဆ စကားများ ရတာလေးတွေ ရှိလျှင်လည်း ဒါတွေဟာ ဇနီးရဲ့ အချစ်လွန် အသည်းလွန် အတိုလွန်တာတွေကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ အိမ်မှာ ရှိခိုက် ဆိုရင် သူ့နားက ဘယ်မှ ခွာတာ မကြိုက်။ ရေချိုးချိန် အိမ်သာတက်ချိန်ကလွဲလျှင် သူ့နားကပ်နေမှ ပဲ သဘောကျသည်။ မေရည်မွန် တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက်နှင့် မျက်နှာညိုနေလျှင်လည်း သူ မကြိုက်ပေ။ မေရည်မွန် အမြဲ ရွှင်လန်းပြီးပျော်နေမှ သူ ကျေနပ်ပါသည်။

ဖုန်းပြောပြီး ပြန်ဝင်လာသော မေရည်မွန်သည် ထင်တဲ့ အတိုင်း ယောက်ျားက ထမင်းခုထိမစားသေးပဲ စောင့်နေကာ အကွာရာသာလျှင် အားရပါးရ တစ်ပန်းကန်တောင် ကုန်နေပြီကို တွေ့လျှင် ...

“ကိုကိုကလည်း ... စားနှင့်ပါဆိုကွယ်”

“ဟင်းတစ်မယ် လိုနေတယ် မမမွန်ရဲ့ ... ဟီ ဟီ ...”

အကွာရာက နောက်သည်။ မေရည်မွန် ဝင်ထိုင်မှ ဇနီးကလည်း ဟင်းစတင်ခပ်ထည့်ပြီး စားစားတော့ကာ ...

“မေမေက ဘာတဲ့ လဲ အမွန်”

“ဪ ... လူလူ ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ ... သိလား”

“ဟုတ်လား”

မေရည်မွန်က ဝမ်းသာအားရလေး ပြောလိုက်၍ အကွရာက ခေါင်းထောင်ကာ ...

“လူလူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမမွန်”

“မမမွန် မောင်လေးလေ ... လူရည်ချွန်”

“ဪ ...”

ဇေဦးက မေရည်မွန် ဝမ်းသာနေ၍ သူပါ ရောယောင် ပြုံးရွှင်ကာ ...

“အေးကွ ... လူရည်ချွန်က ကြာပြီနော်၊ ဘယ်လောက်တောင် ရှိပြီလဲ”

“သုံးနှစ်ခွဲတောင် ရှိပြီလေ ကိုကို၊ ကိုကိုတောင် အမွန်တို့ ကြိုက်ခါစက နှစ်ခါလား သုံးခါလားပဲ ဆုံဖူးတာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း မရှိဘူးလေ”

မမမွန်ရဲ့ မောင်တစ်ယောက်ရှိကာ သူဟာ သဘောသားဆိုတာတော့ အကွရာက သိပါသည်။ တစ်ခါမှ မဆုံဖူး မမြင်ဖူးပါ။ ဒီတော့ သူ့အတွက် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတဲ့ သတင်းလို အကွရာအတွက် မထူးခြားလှပါ။ မေရည်မွန်သာ ပြုံးပျော်နေပါသည်။

သူတို့ မှာ လည်း ဇေဦးတို့လိုပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှိတာ။ လူရည်ချွန်က မေရည်မွန်ထက် သုံးနှစ်ငယ်ပါသည်။ ခုဆို အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးထဲ ရှိပြီ။ သဘောမှာ ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လခကောင်းနေတဲ့ သူပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက အဝေးသင်နှင့်သာ သင်္ဘောနှင့် သက်ဆိုင်ရာသင်တန်းတို့ ကို လိုက်တက်နေခဲ့သည်။ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီး သင်္ဘောတက်လို့ ရကတည်းက တက်သွားတော့တာ။ သုံးနှစ်နေတော့ ပြန် လာပြီး ဒီမှာ စာမေးပွဲ ဖြစ်ဖြေသည်။ လူတော်ကလေးမို့ စာမေးပွဲ အောင်ကာ သူ့လိုင်းက ရက်ပ်ကလည်း ဖေဖေမိတ်ဆွေမို့ သင်္ဘောကောင်းပေါ် အရာရှိအဖြစ် တက်သွားတော့တာ။ ဒီတစ်ကြိမ်က သုံးနှစ်ခွဲလောက် ရှိပြီ။

“ရှေ့အပတ်ထဲ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရောက်မယ်တဲ့ ကိုကို”

“လေယာဉ်ဘယ်အချိန်ဝင်မှာ လဲ”

“ညနေဘက် ကိုကိုရဲ့ ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လည်း လိုက်ကြိုနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ မေမေ့ကိုပါ ကိုယ်တို့ နဲ့ တူတူလိုက်ရင် လိုက်ပစေလေ”

“အပြန်ကျ လူလူရော လပ်ဂျေ့တွေရော ပါလာမှာ ၊ ကားဆန့်ပါမလား ကိုကို၊ မေမေ့ကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပဲ သတ်သတ် ကြိုခိုင်းတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ရတာပဲ”

“ဝမ်းသာစရာကြီး၊ အမွန်တို့ ရဲ့ Anniversary ကို မိသွားတာပေါ့နော် ကိုကို”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ၊ ပွဲက နောက်တနင်္ဂနွေဆိုတော့ မိတာပေါ့”

နောက်တနင်္ဂနွေမှာ မေရည်မွန်နှင့် ဇေဦးတို့ ရဲ့ နှစ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ခင်မင်ရာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တချို့ကလည်း ကျွေးခိုင်းနေတာမို့ မထူးဘူးဆိုကာ ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲ

လေး ကျင်းပလိုက်ဖို့ စီစဉ် ထားပါသည်။ ။

ဒံပေါက် အအေး ရေခဲမုန့် အချိုမုန့်တို့ ဖြင့် ယမကာ မပါသော ရိုးရိုး ဧည့်ခံပွဲကလေးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်။ ။ ခုကိုပဲ မိတ်ဆွေများ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ ၊ စာရင်းချ တွက်ထားတာ လူခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်စာ လောက်တော့ ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

မေရည်မွန်တို့ ရဲ့ အဖေဟာလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ သူ။ မေမေက ဒီမှာ ပဲနေကာ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်လောက် တစ်လလောက် လိုက်သွားနေကျ။ ဖေဖေကလည်း နှစ်နှစ်ကိုတစ်ကြိမ် လောက် ခွင့်ရက်တွေစုပေါင်းကာ ပြန်လာလည်တတ်ပါသည်။ ။

အိမ်ထောင်မကျခင်က မေရည်မွန်တို့ လူရည်ချွန်တို့ လည်း ဖေဖေထံ လိုက်လည်ကြဖူးပါသည်။ ။ ခုနောက်တော့ ဖေဖေကလည်း နိုင်ငံခြား၊ မောင်လေးကလည်း သင်္ဘောတက်သွား၊ မေရည်မွန်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျတာနှင့် မိသားစု စုံစုံ ဆုံစည်းရသည် ရယ်လို့ မရှိတော့ပါ။ ။

ဇနီးတို့ ဘက်က လက်ဖွဲ့သော ခြံနှင့်တိုက်ကလေးမှာ ပဲ သမီးဖြစ်သူကို သီးသန့်လိုက်နေစေကာ မေမေက သူ့ရဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်စပ်သော ညီမအပျိုကြီး အန်တီလှနှင့်အတူ နေပါသည်။ ။ အန်တီလှကပဲ မေမေ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေး၊ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အိမ်ရှင်းတာကို ကုလားမတစ်ယောက် နေ့စဉ် လာလုပ်ပေးကာ အေးအေးဆေးဆေးနေကြတဲ့ မေမေတို့ လည်း လူရည်ချွန် ပြန်လာမည်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ ။

“မေမေကတော့ တော်တော် ဝမ်းသာနေမယ်”

“ပျော်နေတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ၊ မေမေက နှစ်ကုန်လောက်လည်း ဖေဖေဆီ ထွက်ဦးမှာ လေ၊ လူလူ လာတဲ့ အချိန်ပိုင်း သူရှိနေတာ တော်သေး

တာပေါ့၊ လူလူက အချိန်ကာလ အတိအကျမှ မဟုတ်တာ၊ သူ လာချင် လာလိုက်မယ်၊ ပြန်ချင်လည်း သူက သဘောကောက် တက်သွားမှာ ”

“ခုတစ်ခေါက်ကော ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ”

“မသိဘူး၊ စာမေးပွဲတော့ ထပ်ဖြေဦးမယ် ထင်တယ်၊ ချိမ် ဖြေချင်မှာ ပေါ့”

“သူက စာကျက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကျက်နိုင်တာ၊ လူလူက တအားညာဏ်ကောင်းတာ စာကို မကျက်သလိုလိုနဲ့ သိပ်ရလွယ်တာပဲ၊ အမွန် စိတ်ထင် ဒီတစ်ခါ အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်တော့ ဒီမှာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မေမေ အပျင်းပြေနေမှာ ”

“ဟုတ်တယ်၊ လူလူ ရှိရင် မေမေ ပျော်တပြုံးပြုံး နေမှာ ပေါ့၊ လူလူက ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်မှာ ငရွတ်လေ၊ သူနဲ့ ဆို စိတ်မညစ်ရဘူး၊ အိမ်မှာ သူရှိရင် ပျော်နေရယ်နေ ရတာ ကိုကိုရဲ့ ”

အကွရက ထမင်းပန်းကန်မ၊ သွားကာ ဘေစင်မှာ လက်သွားဆေး ပလုပ်ကျင်းနေရင်း ...

“မမမွန်မောင်က မမမွန်လိုပဲ ချောလား”

“လူလူက မမမွန်ထက် ချောတာ ခရာရဲ့ ၊ အရပ်ကြီးက ကိုကိုထက် တောင် ရှည်သေးတာ”

ပခုံးတွန့်လိုက်သော အကွရကို ဇေဦးက လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ခရာ၊ ရေကို ဒီလောက်ကြီး တအားဖွင့်ထားရလား၊ ရေစက်တွေလည်း စင်တယ်၊ ရေလည်း ကုန်တယ်၊ နည်းနည်းလျှော့စမ်း”

အကွရာက အစ်ကို့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း ဘုံပိုင်ရေကို အရှိန်လျှော့
လိုက်ရသည်။ ။

*

ရှေ့က မေမေကားထဲတွင် လူရည်ချွန် ပါသွားပြီး နောက်မှ မေရည်မွန်
တို့ ဒပ်ဘယ်လ်ကက်ဘ်ကားပေါ်တွင် အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလယ်တို့
ကို တင်ဆောင်လာကာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မေမေတို့ အိမ်သို့ သွားကြ
သည်။ ။

လမ်းတွင် မေရည်မွန်သည် မတွေ့တာကြာ၍ မျက်စိထဲ
ပိုပြီးထွားကျိုင်း စိုပြည်ကာ သန့်ပြန့်ခန့်ညားလာသည် ထင်မိသော တစ်
ဦးတည်းသော မောင်ကလေး အကြောင်း တဖွဖွ ပါးစပ်မပိတ်နိုင် မြည်
တမ်းချိုးမွမ်းခန်း ဖွင့်လာပါသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ် အရင်က တွေ့ဖူးတုန်းက လူရည်ချွန်က နည်း
နည်းလေး ပိန်သွယ်ချင်တယ်၊ အခု ပိုပြီးအဆစ် အပေါက် ထွားကျိုင်း
လာတယ်”

“မတွေ့တာ ကြာတော့ လူလူ အသားတွေက ပိုပြီးဖွေးဖြူ နည့်လာသ
လိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အမွန့်မောင်က လူချောပဲ၊ တစ်ခုပဲ ... ဆံပင်လေး
နည်းနည်းရှည်နေတာ တစ်ခုပဲ”

“ဒါတော့ သင်္ဘောပေါ်ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားတာ
ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ၊ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်တော့ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒီတို
င်း ဆက်ထားလည်း လှတာပါပဲ၊ ကိုကိုကလည်း အခု တချို့ကောင်လေး
တွေများ ဆံပင် စည်းထားတာမျိုးတွေတောင် ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်အမွန်ရယ်၊ ကန့်ကွက်တဲ့ သဘော မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခုပုံကတော့လည်း နုပျိုတဲ့ အသွင်ပေါ့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်လိုက်ရင်လည်း လူရည်ချွန်က လူကြီး လူကောင်းဆန်ဆန် လှပြီးကြည့်ကောင်းနေမှာပဲလို့ ”

မေမေ့အိမ် ရောက်ကြလျှင် အားလုံး အသီးသီးဟာ စကားတွေ သွက်ကာ မေးကာ ဖြေကာ ဆူညံ ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ ။

“ယောက်ဖက နည်းနည်းဝလာတယ်နော်၊ ခန့်လာတာပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဗိုက်က ထွက်ချင်နေပြီ၊ ဟိုးအရင်ထက် ပိုစားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အလိုလိုကို နှစ်နှစ်အတွင်း ဝ,တက်လာတာပဲ”

“မမက အပြုအစု ကောင်းတာဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်ဖူးလား ... ဟား ဟား”

ဟိုးအရင် တွေ့ဖူးစဉ်က သိပ်တရင်းတနှီး စကား မပြောမဆိုဖူးသော်လည်း ခုလို ယောက်ဖတစ်ယောက်အဖြစ် ပတ်သက်ကာ ပြန်တွေ့တဲ့ အခါ လူရည်ချွန်က ငယ်က ပေါင်းခဲ့ ဖူးသလို ရင်းရင်းနှီးနှီး စက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ဆက်ဆံလေရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် ပြောရဲဆိုရဲနှင့် အချင်းချင်း အစပ်အဟပ် တည့်သွားပါသည်။ ။

“ကိုဇေတို့ အိမ်ထောင်သက်တောင် နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာ ထင်တယ်”

“အင်းလေ၊ လာမဲ့ တနင်္ဂနွေ နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ အနေနဲ့ ဧည့်သည် နည်းနည်းဖိတ်ပြီး ကျွေးဖို့ တောင် စီစဉ်ထားတာ၊ နင်ရောက်လာတာ အတော်ပဲ လူလူရဲ့ ”

“ဟုတ်လား ... အမီပြန်လာသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အတော်ပဲ၊ ယောက်ဖက သောက်လား”

ဇေဦးမှာ ဖြေရခက်ကာ မချိုမချင် ဖြစ်သွားလျက် မေရည်မွန်ကသာ

...

“အမယ်လေး ... သောက်ရရင် ပျော်တာပေါ့၊ ဘယ်သူ ဘာပွဲလုပ်မလဲ နားစွင့်နေတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ပွဲမှာ တော့ အယ်လ်ကို ယောလ် ဖရီးနော်”

“ရတယ်လေ၊ ကြုံတဲ့ နေ့ တူတူချမှာ ပေါ့၊ နော် ကိုဇေရာ၊ ဒီမှာ လေ ကိုဇေ ရော့၊ ဂလဲန်ဖစ်ဒစ်ချ်က တစ်လုံး၊ ချီးဗတ်စ်က တစ်လုံး ကိုဇေ ယူ သွားလိုက်”

“ဟာ ... မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ တိုက်ဖို့ ထားလိုက်ပါ လူရည် ချန်ရာ”

“ကျန်သေးပါတယ် ကိုဇေရဲ့၊ နောက်နှစ်လုံး ရှိသေးတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း တစ်လုံးပဲ ပေးလိုက်ပါ”

“တစ်လုံးက ကိုဇေ တခြားမှာ သူများ နဲ့ ပြန်နွဲ့ပေါ့၊ နောက်တစ်လုံး က ကျွန်တော်နဲ့ ချမယ်၊ ယူပါ နှစ်ခုလုံး”

ဇေဦးဟာ အမြဲတမ်း သောက်တတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တပျော်တပါး သောက်ဖြစ်တဲ့ အခါ အရက်ကောင်းကို ကြိုက်တတ်လှတဲ့ သူဖြစ်၍ မျက်နှာက ကျေတွေနပ်ကာ ပြုံးဖိုးဖိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

“ဟွန်း၊ ကိုကိုရုပ်က ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ လူလူရယ် နင့်ယောက်ဖ စိတ် မကောင်းဖြစ်အောင်တော့ ခရီးရောက်မဆိုက် မလုပ်သင့်ပါဘူးဟယ်”

“ယောက်ဖက နေကာမျက်မှန်တွေ ဘာတွေကော တပ်ဖြစ်လား”

“နေပါစေကွာ”

“အို တပ်သပေါ့၊ မတပ်ပဲ နေပျံ့မလား၊ ပေးမလို့ လား၊ ပေး ... ပေး၊ ဒီ

မှာ လေးငါးသောင်း ပေးဝယ်ရတာ၊ လက်ဆောင်ရ နည်းလား”

ဒီလိုနှင့် တစ်ခုထုတ်လိုက် ယောဖဖို့ ယောက်ဖဖို့ ဖြစ်လိုက်။ ဇေဦး ရှေ့ ပစ္စည်းတွေ ပုံနေသည် ။

“ဟာ ... များ နေပါပြီကွာ၊ မင်းသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ပေးဖို့ ရှိဦး မှာ ပေါ့၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းအရင်းက နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ကိုဇေရ၊ တစ်ယောက်က တခြားလိုင်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ သူ့ဖို့ လည်း ပါပါတယ်၊ အများကြီးပါပဲ၊ သိပ်မရင်းနှီးပေမဲ့ ဒီလိုပဲ ကြုံကြိုက်ရင် ပေးဖို့ ဆိုတာ ဟိုဘက်အိတ်မှာ ရှုပ်လက်ရှည်တွေချည်း နှစ်ဒါဇင်လောက် ပါတယ်၊ မီးခြစ်တွေလည်း အလုံးနှစ်ဆယ်လောက်၊ လည်သာပိုက်ဆံအိတ်အပြားတွေ၊ ခါးပတ်တွေ၊ နက်ကံတိုင်တွေ၊ အများကြီးပဲ၊ ကိုဇေ လိုချင်ရင် အဲဒီ ကြုံသလိုပေးဖို့ အိတ်ထဲက နှိုက်ဦး ရတယ်၊ မာဘိုရီတွေလည်း ဘယ်နှတောင့်လဲ မသိဘူး”

“ကိုယ်က ဆေးလိပ်တော့ မသောက်ဘူး”

“ကောင်းတယ် ... ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ပျင်းရင် ဖွာ ဖြစ်တယ်၊ အခု ဖြတ်ထားတယ်၊ ရော့ ... ကိုဇေ အာဖ်တာရှေ့ဖ် (After s have Lotion) လိုးရှင်းတစ်မျိုး ပါလာတယ်၊ ကျွန်တော်ကြိုက်လို့ အတော်များများ ဝယ်လာတာ၊ Cerruti 188၊ ဆိုတာ၊ ကောင်းတယ်၊ Made i n U.K လေ”

“လူလူ ကြိုက်လို့ ဝယ်လာတာ မင်းပဲ သုံးပါ”

“ပါတယ်၊ အတော်ပါတယ် ကိုဇေရ၊ ရော့ပါ ယူပါ”

မေရည်မွန်က ဘူးစိမ်းနုလေးကို အဖုံးဖွင့်ရှုရင်း ...

“ဒါဆို ဒါမှ ကြိုက်ပြီး ကုန်တဲ့ အခါ ငါ့ကို ပူဆာနေရင် နင့် Made in U.K ကို ငါ ဒီမှာ ကျပ်နဲ့ ဝယ်ပေးနေရရင် မလွယ်ဘူးနော် လူလူ”

“ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားမှ ကိုယ်ဝယ်မပေးရင် ဘယ်သူ့ ဝယ်ပေးမှာ လဲ”

ဇေဦးကတော့ လူရည်ချွန် အပြောအဆိုတွေကို သဘောကျကာ ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူလူ၊ ကိုကို့ ရှေ့မှာ ချည်းပဲ အပုံလိုက် များနေပြီ၊ ခုမှ စတော်ရမဲ့ ယောက်ဖကို အတော်ချစ်ပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးနေတာ၊ ငါလည်း ဘာမှ မရသေးပါလား၊ ငါ့ဖို့ ကျ ခုမှ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းပဲ တွေ့ရသေးတယ်”

မေရည်မွန်က နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ စိတ်ကောက်ချင်သလိုပင် ဖြစ်လာပါသည်။ ။ မေမေက သားနှင့်သမီးကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးရယ်မောလို့ ချည်း နေသည်။ ။ ကိုယ်တိုင် ဘာမဆို ဝယ်သုံး နိုင်သည် သာ ဖြစ်သော်လည်း အရေးတယူ တခုတ်တရ ယူလာပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးထားကာ ရလျှင် ပျော်ရွှင်တဲ့ သူချည်းပင်။

လူရည်ချွန်က မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ ...

“ဟင် ... မမက ယောက်ျားရသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်က ငါ့အစ်မ လှဖို့ ပဖို့ ရှိုးပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ ဆိုပြီး ...”

“ဘာပြောတယ်၊ မရဘူး၊ မရဘူး၊ နင် အဲလိုဝယ်မလာရင် ငါ့ကို ငါကြိုက်တာတွေ တစ်ပုံကြီး နက်ဖြန်လိုက်ဝယ်ပေးရမှာ ပဲ”

တကယ် စိတ်ကောက်တာ လူရည်ချွန် လက်မောင်းကို မေရည်မွန်က ထုရိုက်၍ တီရှပ်ကို ဆွဲဆောင့်နေရာ တီရှပ် လက်မောင်းသားပင် ရှု

ည့်ထွက်နေပါပြီ။

“အား ... တော်ပါတော့ဗျာ၊ အလကား စတာပါ မမရာ”

“စတာဆို ဘယ်မှာ လဲ”

“လိုချင်မျက်စိ ရှိတာ သိသာလိုက်တာ၊ ဟားဟား၊ ဟောဟိုမှာ သေတ္တာအပြာရောင်ကြီးတစ်လုံး မဖွင့်ရသေတာ မမ မတွေ့ဘူးလား”

“ဘယ်မှာ ... ဪ ... အင်း ... တွေ့ပြီ”

“အဲဒီ သေတ္တာတစ်လုံးလုံးက အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် အလှအပ တွေချည်းပဲ အပြည့်ပါဗျာ၊ မမရယ် ... မေမေရယ် ... အန်တီလှရယ်၊ အဲဒီ အပြင် မေမေတို့ မမတို့ ပေးချင်တဲ့ သူပေး၊ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ကောင်းနိုးရာ ရာတွေပဲ၊ သူများ ဝယ်တာ လိုက်ကြည့်ဝယ်တာ၊ နှုတ်ခမ်း နီဆိုရင် အတောင့်ငါးဆယ်လောက်၊ ကရင်ပတ်ဖ်တွေ ဘူးသုံးဆယ် လောက်၊ ရေမွှေးတွေ၊ အိတ်တွေ၊ ပိတ်စတွေ၊ အင်္ကျီတွေ၊ ပုတီးလက် ကောက်တွေ၊ အား ... အများကြီးပဲ”

“တကယ်နော် ... မေမေနဲ့ အန်တီလှ ပြီးရင် ကျန်တာ ငါ အကုန်နော် ”

“အင်းပေါ့ ... ယူပေါ့”

“နင့်ဖို့ ရာ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“နင့် ကောင်မလေး ပေးဖို့ ပေါ့”

“ဟာ ... မလိုပါဘူး၊ အဲဒါတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလောက် အဆ က်ပြတ်နေတဲ့ ဟာ ပျင်းပြီး မေ့ကုန်ပြီပေါ့၊ ခုမှ အသစ်ပြန်စရာရမဲ့သ

ဘောရှိတာ၊ ဘာမှ မလိုဘူး၊ မမပဲ အကုန်ယူ၊ ဟိုလေ ... မမယောက္ခမတို့ ဘာတို့ ရှိသေးတယ် မို့လား၊ အဲဒီအတွက်လည်း ရွေးဦးလေ ”

မေရည်မွန်သည် ကျေနပ်ပြီးကြီးနှင့် သေတ္တာအပြာ ကြီးသော့ကို အပိုင်ကိုင်ကာ သဘောကျသွားပါသည်။ ။ ကိုယ်က အစ်မဖြစ်ပေမဲ့လည်း အသက်တွေ ကြီးလာကြတဲ့ အခါ သုံးနှစ် ကွာသည် ဆိုတာက သိပ်မကွာဟလှတော့သလို ဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်းနှယ်ပင်မက ကိုယ်ကပင် ညီမလို ပြန်ပြီး နွဲ့ဆိုးစိတ်ကောက် ချင်လာတာတွေ ရှိပါသေးသည်။ ။

ထမင်းပိုင်းပင် ကူမပြင်နိုင်ဘဲ သေတ္တာပြာကြီးကို ဖွင့်ကာ ဒါက မေမေ့ဖို့၊ ဒါက အန်တီလှဖို့၊ ဒါက ယောက္ခမဖို့၊ ဒါက အက္ခရာဖို့ နှင့် စီမံခန့်ခွဲ ဝေခြမ်းလို့ မပြီးဘဲ ရှိသည်။ ။ ပစ္စည်းတွေက အဟုတ်ပင် များ လွန်း၍ ဘာယူချင်ရမှန်းကို မသိတော့ပါ။

ရောက်စက လူရည်ချွန်ခေါ်ရာမှ ပြောရင်းဆိုရင်း လူလူပဲ ခေါ်ဖြစ်တော့ကာ ဇေဦးနှင့် လူရည်ချွန်လည်း စကားလက်ဆုံတွေ အဖွဲ့ကျနေပါပြီ။ ယောက်ျားချင်းဖြစ်၍ ဘောလုံးအကြောင်း တင်းနစ်စ်အကြောင်း စကားစ၊လိုက်မိလျှင် လက်ဆုံပြောမကုန်အောင် ဖြစ်ရမြဲပင်။ ။

အိမ်မှာ အမျိုးသမီး လူကြီးနှစ်ဦးသာ ရှိတာမို့ စလောင်းမတပ်ထားလေရာ အားကစားပွဲတွေ ဝါသနာပါသော လူရည်ချွန်က စလောင်းတပ်ဖို့ စုံစမ်းရင်း ဇေဦးကသူပဲ တာဝန်ယူကာ လူခေါ်လာ တပ်ဆင်ပေးဖို့ အာမခံလိုက်ပါသည်။ ။

ညစာထမင်းကို ငါးယောက် တပျော်တပါး လက်ဆုံ စားကြကာ စကားသံ ရယ်သံတွေဟာ ထမင်းပိုင်းမှာ သောသောညံ နေသည်။ ။ လူရည်ချွန်ရဲ့ သဘောအတွေ့အကြုံ၊ နိုင်ငံရပ်ခြား ဆိပ်ကမ်းအတွေ့အကြုံ

တွေ၊ သဲထိပ်ရင်ဖိုတွေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အမှတ်တမဲ့ ဟာသတွေကို တမေ့တမောကြီး ဝိုင်းဝန်းနားထောင်ကြပြီး ထိုညက ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးမှ ပဲ လူစု ခွဲဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ။

ဒါတောင် နောက်နေ့ ဇေဦးက ကိုယ့်အလုပ်ခွင် ကိုယ်ဝင်ရမည်မို့ စကားဝိုင်းကို အရှိန်သတ်ပစ်လိုက်ရလို့ ပင်။ အပြန်ခရီးမှာ မေရည်မွန်က ပစ္စည်းတချို့ ခွဲထုတ်ချန်ရစ်ခဲ့ပြီးသော သေတ္တာအပြာကြီးကို တစ်လုံးလုံး သယ်ချလာခဲ့ပါသည်။ ။

“လူရည်ချွန်က တော်ခင်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ အရင်က မရင်းနှီးတော့ သူ့ကို သေသေချာချာ မသိဘူးလေ၊ ခုမှ ပဲ တရင်းတနှီး အကဲခတ်ရတော့ တယ်၊ အပေါင်းအသင်းဆန့်ပြီး လူချစ်လူခင်များ မဲ့ Type မျိုးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့ ၊ လူလူက လူချစ်လူခင် ပေါပါတယ်၊ စိတ်ရင်းသဘောရင်းလည်း ကောင်းတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကတော့ သိသိသာသာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ပေးလိုက်တာတွေကလည်း ကွာ မနည်း မနောနဲ့ အားနာတယ်၊ အရက်ပုလင်းလောက် ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ၊ ကြည့်ပါဦးကွာ တစ်ပုံကြီး၊ အမွန်ကလည်း သေတ္တာကြီးတစ်လုံးလုံးပါ သယ်ချလာတော့တာပဲ”

“အို ... သူလည်း တခြားပေးစရာမှ မရှိတဲ့ ဟာ၊ အကွရာကိုလည်း ခွဲပေးလိုက်ဦးမှာ ပေါ့၊ မိန်းမပစ္စည်းတွေ အမွန် မယူလို့ သူဘာသွားလုပ်မှာ လဲ”

“ပေးစရာ မိန်းကလေး သူ့မှာ မရှိတာ သေချာလို့ လား”

“အို ... သိပ်သေချာတာပေါ့”

